

מ"ת 14280/04/17 - לורי שם טוב נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

מ"ת 14280-04-17 ישראל נ' שם טוב ואח'

לפני	כבוד השופט אברהם הימן
המבקשת	לורי שם טוב
נגד	
המשיבה	מדינת ישראל

החלטה

הבקשה שלפני הינה בקשה שנייה במספר לפסילתי מלשבת בדין בענייניה של המבקשת בתיק זה.

המבקשת הגישה בקשה קודמת לפסילתי אשר נדחתה על ידי בהחלטה מיום 26.11.18.

בבקשה הנוכחית טוענת המבקשת כי נוכח דברי בית המשפט העליון (כב' השופט ע' גרוסקופף) אודות התנהלות בית משפט זה, בהחלטה מיום 2.5.19, בבש"פ 2847/19 (להלן: "בש"פ 2847/19") במסגרת ערר על החלטתי מיום 16.4.19, איני יכול להמשיך מלדון בענייני המבקשת בתיק זה.

ראוי לציין כי עובר להחלטת בית המשפט העליון בבש"פ 2847/19 הייתה המבקשת עצורה עד תום ההליכים בתיק הנוכחי. כאן המקום לציין ולא בהרחבה לפי שהעובדות בתיק זה, פורטו במספר רב ביותר של החלטות בית המשפט העליון. אביא אך מתוך המפורט בבש"פ 2847/19 וכך נאמר:

"ביום 6.4.2017 הוגש לבית המשפט המחוזי בתל אביב-יפו כתב האישום נגד העוררת, ונגד שני נאשמים נוספים, מר מרדכי (מוטי) לייבל ומר צבי זר (להלן: "הנאשמים הנוספים"). כתב האישום תוקן פעמיים לאחר הגשתו: ב-15.10.2017 וב-20.3.2018 (להלן אתייחס לכתב האישום הנוכחי נגד העוררת, שכותרתו "כתב אישום מתוקן בשנית", ואשר הוגש ב-20.3.2018, כ-"כתב האישום המתוקן"). כתב האישום המתוקן משתרע על פני 211 עמודים, וכולל לא פחות ממאה ועשרים אישומים. עיקר האישומים נגד העוררת נסוב על טענות כי פרסמה ברשת האינטרנט, בעצמה ויחד עם הנאשמים הנוספים, תכנים בוטים ומבזים, לרבות תכנים מיניים, ביחס לשורה ארוכה של מתלוננים, מרביתם עובדי ציבור, כשבמוקד מצויים גורמי רווחה וגורמים ממערכת

אכיפת החוק והמשפט. העבירות הפליליות המרכזיות המיוחסות לעוררת הן פגיעה בפרטיות, הטרדות מיניות, העלבת עובדי ציבור, זילות בית משפט והפרת איסורי פרסום (לרבות תוך פגיעה בקטינים). בנוסף מיוחסות לעוררת גם עבירה של סחיטה באיומים ועבירות קרמה שונות.

על טיבם של המעשים המיוחסים לעוררת ניתן ללמוד מסעיפים 8 - 13 לכתב האישום, אשר יובאו להלן במלואם:

8. המעשים הפליליים נגד עובדי הציבור והמתלוננים האחרים, בוצעו בין היתר בדרכים שלהלן:

א. פרסום כתבות הכוללות תכנים מילוליים משמיצים, מכפישים ומבזים, נגד עובדי הציבור והמתלוננים האחרים, תוך שימוש במילים בוטות, פוגעניות ובעלות תוכן מיני;

ב. פרסום כתבות הכוללות המצאת סיפורים בדויים על אודות עובדי הציבור ומשפחותיהם, וכן המתלוננים האחרים ומשפחותיהם, בין היתר ביחס למעשים מיניים וביצוע עבירות פליליות חמורות שכביכול בוצעו על-ידם;

ג. פרסום תמונותיהם האישיות של עובדי הציבור והמתלוננים האחרים, וכן תמונות של בני משפחותיהם, בצמוד למלל משפיל, מבזה ובוטה, בין היתר תוך חדירה לחשבונות הפייסבוק הפרטיים של עובדי הציבור והמתלוננים האחרים וייבוא התמונות משם;

ד. עריכת תמונות של עובדי הציבור והמתלוננים האחרים, על ידי יצירת תמונות בהן נראים פניהם בצמוד לגוף חשוף או עירום [בדרך של פוטומונטאז'];

ה. פרסום פרטים אישיים של עובדי הציבור, ובהם פרסום מספרי תעודות זהות, פרסום כתובות מקום מגוריהם, פרסום מספרי הטלפונים האישיים שלהם ופרסום פרטי חשבונות בנק השייכים להם ועוד.

9. במסגרת שני הקשרים ולשם קידומם, פרסמו הנאשמים את הכתבות המכפישות במספר רב של אתרים, וזאת במטרה להגדיל את מספר תוצאות החיפוש במנועי החיפוש השונים ברשת האינטרנט, בעת שמחפשים ברשת כתבות ואתרים מתייחסים לאנשים מושאי החיפוש, וכל זאת באופן שיהיה בו כדי למקם את אותן כתבות בראש הרשימה המתקבלת בתוצאות החיפוש.

10. זאת ועוד, במסגרת הקשר הראשון ולשם קידומו, סחטו באיומים נאשמת 1 ונאשם 2, את אחת המתלוננות מקבוצת המתלוננים האחרים (להלן: "המתלוננת"), תוך שהם מאיימים עליה בפגיעה בשמה הטוב ובפרסום דברים הנוגעים לחייה האישיים. סחיטה זו, הובילה לכך שהמתלוננת ויתרה על כספי פיצויים שנפסקו לה כדין במסגרת תביעת לשון הרע אשר הגישה נגד נאשמת 1 ונאשם 2.

11. בנוסף, במסגרת הקשר הראשון ולשם קידומו, הגיעו נאשמת 1 והנאשם 2, לבתי מגורים של עובדי ציבור, שם עמדו וקראו נגדם באמצעות מגביר קול (להלן: "מגפון") קריאות מבזות ומכפישות, על מנת שיגיעו לאוזני עובדי הציבור, בני משפחותיהם ושכניהם, והכל במטרה להלך עליהם אימים, לפגוע במהלך עבודתם, לרפות את ידיהם, להטרידם ולפגוע בפרטיותם.

במסגרת פעילות זו, צילמו נאשמים 1 ו-2 או מי מהם, סרטונים המתעדים את הפעילות, אותם פרסמו ברשת האינטרנט תחת השם "עושים שכונה".

12. פעילותם העבריינית של הנאשמים ופרסומיהם המכפישים היומיומיים, על אודות עובדי הציבור השונים והמתלוננים האחרים, גררה וסחפה אחריה פעילים רבים והובילה לתגובות אוהדות ואף כללה התבטאויות בוטות כלפי עובדי הציבור.

13. בנוסף, בין השנים 2008-2016, ביצעה נאשמת 1 עבירות מרמה שונות, הכוללות זיוף מסמכים רשמיים של מוסדות המדינה, אשר בוצעו כלפי המוסד לביטוח לאומי ומשרד הבינוי והשיכון. בנוסף, זייפה נאשמת 1 בשתי הזדמנויות שונות, פרוטוקולים שוני של בית המשפט לענייני משפחה, באופן בו יצרה מצג כוזב לפיו ניתן פסק דין לטובתה, מקום בו תוצאת פסק הדין הייתה הפוכה. בהמשך עשתה נאשמת 1 שימוש בפרוטוקולים המזויפים, בכך שהגישה גם אותם למוסד לביטוח לאומי ולמשרד הבינוי והשיכון. כתוצאה ממעשי המרמה השונים, קיבלה נאשמת 1 במרמה מעל ל-100,000 ש"ח."

עוד יש לציין להבהרת הרקע כי בעניין מעצרה של המבקשת התקיימו מספר הליכים. סופם הוא בשניים: האחד בהחלטת בית המשפט העליון בבש"פ 1394/19 (כב' השופט ד' מינץ) בבקשה לפי סעיף 62 ל"חוק המעצרים" לפיה הורה על הארכת מעצרה של המבקשת ב-150 ימים נוספים ואולם הורה על בחינה נוספת של מעצרה של המבקשת באופן שתיסלל הדרך למעצרה בפיקוח איזוק אלקטרוני. יצוין כי על פי החלטה קודמת של בית המשפט העליון בבש"פ 5005/18 החליטה כב' השופטת ע' ברון כי יש לבחון סטטוס מעצרה של המבקשת בדרך של מעצר בפיקוח איזוק אלקטרוני. העניין הוחזר לבית משפט זה. אלא שגם לאחר שבית משפט זה הלך אחר המתווה שהוצב על ידי כב' השופטת ע' ברון לא נמצאה הדרך להורות על מעצר בפיקוח אלקטרוני. בהחלטת כב' השופט ד' מינץ ניתנה הקלה מסוימת בתנאי המעצר בפיקוח אלקטרוני באופן שניתן היה לצפות כי המבקשת תעמוד בתנאים אלה. ראוי לומר כי בכל החלטה מהללו, הייתה הוראה להפנות המבקשת לשירות המבחן לקבלת תסקיר לעניין היתכנות פיקוח באיזוק אלקטרוני. סופו של דבר, שגם לאחר החלטת כב' השופט ד' מינץ לא התקיימה האפשרות, כהחלטתו, למעצר המבקשת באיזוק אלקטרוני.

אף על פי שנקבע, פעם אחר פעם, שכל שהמבקשת מיוצגת על ידי סניגור, בקשתה יוגשו אך ורק באמצעותו, הגישה המבקשת בקשה במסמך אשר כונה על ידה "עיקרי טיעון מטעם המבקשת" ולפיו ביקשה לשחררה לאלתר. משום החלטת כב' השופט ד' מינץ שהורה, כאמור, לבחינת מעצרה של המבקשת בפיקוח אלקטרוני, כמו גם על פי ההחלטה כי בקשתה של המבקשת יוגשו באמצעות בא כוחה, מצאתי לדחות הדיון בבקשה ליום 17.6.19 ולבקשת הסניגור להקדים הדיון קבעתי הדיון ליום 30.5.19.

מכל מקום סופו של דבר שלאחר הדיון שהתקיים לפני ביום 16.4.19, בו ביקש בא כוחה של המבקשת עו"ד גיל פרידמן לדחות הדיון, נותרה המבקשת במעצר.

המבקשת עררה על החלטת הדיון בעניינה כמו גם על היותה במעצר. בית המשפט עליון בבש"פ 2847/19 קיבל הערר והורה על שחרורה של המבקשת ל"מעצר בית" ללא פיקוח ובאיסור גישה לרשת האינטרנט. למבקשת הותר לצאת לחלונות התאוררות למשך 4 שעות, בפיקוח מפקח.

החלטת בית המשפט העליון הנ"ל היא הבסיס לבקשת הפסילה שלפני. לטענת המבקשת, דברי בית המשפט העליון האמורים בהחלטה מיום 2.5.19 מעלים כי בית משפט זה נוהג במבקשת "בעינוי דין קשה ביותר, באכזריות תוך פגיעה בכבודה, חירותה של המבקשת ובהתנהלותו הנטענת פוגע באינטרס הציבורי ובערכיה הדמוקרטיים של מדינת ישראל". המבקשת הפנתה לדברי בית המשפט העליון שבסעיפים 12-14 להחלטתו ובמיוחד לדבריו אלה:

"היה על בית המשפט המחוזי לקיים דיון בהקדם האפשרי בבקשה לשחרור לחלופת מעצר, מתוך שאיפה למצוא פתרון פרקטי שימנע את התמשכות המעצר, תוך שמירה על האינטרס הציבורי. דחיית הדיון בשחרור לחלופת מעצר בחודשיים תמימים, כך שהוא יתקיים למעלה משלושה חודשים לאחר המועד בו ניתנה הנחיית בית המשפט העליון, היא בלתי סבירה בעליל".

באת כוח המשיבה טענה, מנגד, כי יש לדחות את הבקשה היות ונימוקי המבקשת אינם מעלים "חשש אובייקטיבי ממשי למשוא פנים" לפי אמת מידה אובייקטיבית עמוקה. בתוך כך הפנתה לע"א 5544/14 **נדב נ' פינק** [פורסם בנבו] (4.6.15).

לאחר שנתתי דעתי לטענות המבקשת והמשיבה, אני דוחה את הבקשה.

כידוע, פסילתו של שופט מלשבת בדין תיעשה אך כאשר קיימות נסיבות שיש בהן כדי ליצור חשש ממשי ואובייקטיבי למשוא פנים בניהול המשפט (ראו: סעיף 77א(א) לחוק בתי המשפט [נוסח משולב], התשמ"ד-1984, בג"ץ 2195/19 **חדד נ' השר לביטחון פנים** [פורסם בנבו] (5.5.19)).

השאלה העולה לדיון ומחייבת מענה במקרה זה הינה במובן מסוים מיוחדת ומחייבת התייחסות. השאלה היא- האם בדברי ביקורת של ערכאת הערר ובמקרה זה, בית המשפט העליון, על החלטת בית המשפט המחוזי, חריפים ונוקבים ככל שיהיו - "דחיית דיון בשחרור לחלופת מעצר...היא בלתי סבירה בעליל" (ראו פסקה 13 להחלטה), יש כדי לבסס עילה לפסלות שופט?

לטעמי השאלה אינה פשוטה כלל ועיקר. שהרי ככל שערכאה גבוהה מביעה דעה נחרצת על ערכאה נמוכה וקובעת כי החלטת הערכאה הנמוכה הינה "בלתי סבירה בעליל" יש וצד במשפט יסבור כי השופט אשר קבע כך, מוטה לרעתו.

אלא שאיני סבור כי במקרה דנן יש ממש בטענות המבקשת. ביקורת שיפוטית של ערכאת ערעור (ערר) הינה עניין אינהרנטי במערכת המשפט. ביקורת זו, כשהיא במקומה, הרי אינה אך מוסיפה ערך למשפט ויש לברכה לפי שבכך תעלה רמת המשפט. אכן, יתכן כי במקרים נדירים ביותר, עת מביעה הערכאה הגבוהה דעה נחרצת בעניין הנדון לפניה, באשר להתנהלות הערכאה הנמוכה, באופן ברור וממוקד וקובעת מפורשות כי זו מוטה לרעת צד במשפט, יש ויהיה כדי בסיס לטענת פסלות. אומר אך זאת כי ככל שידיעותי משיגות במשך שנות עיסוקי בתחום המשפט כמו גם בשנות השיפוט, לא מצאתי תקדים לכך.

במקרה שלפני, דברי בית המשפט העליון בהחלטתו מיום 2.5.19, לפיהם היה על בית משפט זה לקיים דיון לאלתר בעניין שחרורה של המבקשת לחלופת מעצר ולא לדחות הדיון בעניינה עד להסדרת הייצוג ולמשך חודשיים, כאשר הסניגור ביקש לבחון את עיקרי הטענות שהגישה המבקשת בעצמה - אינה מבססת חשש ממשי ואובייקטיבי כי בית משפט זה נהג במשוא פנים כלפי המבקשת או כי ינהג כך בהמשך.

טענות המבקשת כי דברי בית המשפט העליון מבטאים קביעה כי בית משפט זה נוקט בעינוי דין ובאכזריות כלפיה, תוך פגיעה בכבודה ובאינטרס הציבורי, מהווים פרשנות מרחיקת לכת של המבקשת באשר לביקורת שיפוטית לגיטימית של ערכאה גבוהה על זו הנמוכה ממנה, וככזו הרי שלא מבטאת אלא תחושות וחשש סובייקטיביים שאינם מקימים עילה לפסילת שופט.

אשר על כן, הבקשה לפסילתי נדחית.

זכות ערעור לבית המשפט העליון תוך 5 ימים.

ניתנה היום, כ' סיוון תשע"ט, 23 יוני 2019, בהעדר הצדדים.